Motala AIF OL:s lamentation

Qvistknäckaren

Nr 1 2006 154 sedan starten

Martin Hammarlund spurtar i mål på Tio-mila

Skid-O-KM 2006 Sid 8

Läs om Årets Resa Sid 10

Riks-lägret 2006 Sid 14

”RUTAN”

Äntligen så kommer det ett nytt nummer av denna tidning

Då var det dags för mig att skriva min första text på denna sida.
Hoppas att ni har haft en bra vår och början på sommaren.
Det blev ju en hel del tävlingar inställda pga snön bla vår egen tävling i påskhelgen.
Så sen Östgötapremiär som det blev i år tror jag inte vi har haft sen 1985.

Men nu tänker ingen på den långa vinter som var utan nu tänks det på 5-dagars i Hälsingland, 43-kaveln i Finspång eller andra arrangemang under sommaren.
Det kanske tänks på Förrådsbygge i Fålehagen?

Just nu i skrivande stund är redan en del på plats i Mohed, Söderhamn, Hälsingland och en del håller på med packandet för fullt för en resa dit.

Med hopp om väder som duger åt de flesta under sommaren. Inte för varmt, inte för kallt och lagom med regn.

Patrik Korall

Informationskommittén som ansvarar för både hemsidan och Qvistknäckaren 2006

Patrik Korall
patrik.korall@telia.com

Fredrik Korall
fredrik.korall@comhem.se

Lisa Korall
lisa.korall@spray.se

Krister Berger
krister.berger@comhem.se

Anders Hedin
andershedin@telia.com

Ramon Berger
ramon.berger@spray.se

Ordförande har ordet

I torsdags (6/7) satt jag och Carina på en klippa i Salstern. Vi brukar ro ut till Killingön, det är den ganska stora ön precis utanför Karlsby. Det var en underbar kväll. Kvällen var varm, på gränsen till het och det var 26 grader i sjön så vi blev knappt svalkade när vi simmade. Sådana kvällar är det inte så ofta man upplever, och man blir tacksam för den natur och den miljö vi lever i. Sådana upplevelser får man ju i orienteringsskogen också ibland. Det kan vara en blöt tillställning i Varv, men det kan också vara en varm, mycket varm helg i trakten av Emmaboda. Jag tycker vi skall vara tacksamma över den arena där vi utför vår idrott i. Den är aldrig densamma. Den skiftar från vresig, bushig, lerig, tät skog till underbart lättframkomlig storskog. Variation var ordet.

Vi är nu en bit in i juli. Cykelfesten är slut för detta år. De flesta i MAIF OL har på ett eller annat sätt gjort sin insats för O-Laget. I år har vi inget Augustilopp att tänka på utan vi får titta längre fram i almanackan och spana in i juli 2007 när O-ringen i Östergötland skall genomföras. Som jag tidigare har berättat så skall vi i MAIF ansvara för att ett TC (en arena) skall byggas upp. Det är den arena som används dag 4 och 5 som det gäller och arenan ligger i anslutning till Kungshögaskolan. Skolan ligger strax söder om E4:an vid infarten från Motala. Vi har dessutom ansvaret för banläggningen på etapp 4. Det betyder att vi behöver ett stort antal personer med skiftande kompetenser som veckan innan Femdagars börjar bygger arenan. Dessutom behövs ca 20 personer under dag 4 som skall placera ut ca 200 kontroller i Skogssjö terrängen och som också skall vaka över dessa kontroller under hela dagen.

MAIF OL kommer inte att tjäna en massa pengar på O-ringens femdagars. Vi är med som arrangörer därför att vi någon gång då och då måste bjuda tillbaka. Östergötland har arrangerat två gånger tidigare 1967 och 1987 så det är inte så ofta. 1967 gick en etapp i Karlsby förövrigt. Personligen har jag varit med på denna resa sedan hösten 2003 när första styrelsemötet genomfördes i direkt anslutning till Novembersprinten i Mjölby. Och jag kan säga så här, DET ÄR HÄFTIGT DET ÄR STORT, och det kommer att bli jättehäftigt nästa år i Mjölby.

Kommande år 2007 är dessutom lite speciellt för MAIF. Huvudföreningen firar 100 års jubileum och orienteringen firar 80 år. Det här skall vi givetvis fira på olika sätt. Det finns en kommitté inom Alliansen som jobbar med dessa frågor. Torbjörn Wrighed sitter som bäst hemma på sin kammare och läser protokoll, årsberättelser m.m. för att kunna skriva ner vår historia så här långt. Alliansen skall också göra en minnesbok men där skall alla idrotter beskrivas.
Jag vädjar nu till Dig läsare av detta epos. Titta hemma om du har några intressanta bilder, kartor eller vad det kan vara som skulle kunna publiceras i vår minnesskrift.
Lämna till Thomas eller Ramon.

Nu önskar jag alla MAIF:are lycka till i sommarens tävlingar, själv drar Carina och jag ner till Tyskland och Österrike för en skön semester.

Ha det bra och träna och tävla väl
önskar Er ordförande.

Nyårslöpet 2006

Nu var det åter dags. En hoper lagom sömniga MAIF:are samlades för att springa Nyårsloppet! Jag vet inte vilken gång i ordningen det löptes. Jag har i alla fall varit med de flesta gånger-na. För mig och, vet jag, många andra, är detta en av orienteringsårets viktigare händelser. Ett bra Nyårslopp har många ingredienser:
- för det första, att det över huvud taget springs. Det var ju några år, då förhållandena i Ryd var sådana, att det inte gick att löpa. Det var sorgsna Nyårsdagar. Inte ens Nyårsafton blev riktigt riktig, när man visste att morgondagen skulle bli löpfri. Fredrik är den som har sett till att denna goda tradition fortlever, understödd av några påhejande medlemmar. Underbart!
- för det andra, att det gärna får vara snöigt. Visst har vi löpt många Nyårslopp utan en flinga. Men det ger en extra dimension åt hela anrättningen, om man får pulsa lite. 2006 års lopp var optimalt för mig: snö, men inte knädjupt. Hade så varit, hade jag nog legat stilla i sängen dagar i sträck efteråt, otränad som jag var. Det var fantastiskt att ligga sist, tillsammans med fru Korall, och ändå hela tiden springa (jo, jag sprang!) långa bitar i orörd snö (och jag vill poängtera, att vi hela tiden visste var vi var och gjorde medvetna vägval!).
- för det tredje, att man får glögg efteråt. Jag tycker inte om den slisksöta saftglöggen; jag föredrar hemgjord, hemkryddad, lite torrare. Men efter väl förrättat värv i skogen den 1 januari **ska** det serveras söt kaneldryck.
- för det fjärde, femte etcetera: fråga någon lika inbiten som jag, så finner ni ytterligare personliga, intressanta skäl varför man samlas med sina kamrater den 1 januari.

Att det denna gång också var emit, gjorde saken icke sämre. Och att vi sprang i den inte alldeles jungfrueliga Fålehagen gjorde ingenting. Det är perfekt när snön ligger. Ingenting ser ändå ut som det brukar. Fredrik hade fått ihop ett par njutningsfulla banor, med fjärilar och bon, så att vi bara utnyttjade ett område mindre än en kvadratkilometer (---tja, fjäril kanske blir fel ord, när man har tre vingar, som långa banan hade; det blir som en propeller kanske...--- hur som helst är det en bra uppfinning, när den används klokt!). Och i och med att man bara får korsa de officiella skidspåren i exakt 90 graders vinkel, ställs man inför en del intressanta vägvalsvarianter, som annars skulle vara obsoleta - då skulle man bara löpt på elljusspåret (som inte längre finns på kartan - vi får snart ha en klubbafton om de nya kartnormerna, så att ingen går omkring i buskarna och grymtar över att kartan inte visar grönt, där grönt icke skall finnas och vise versa, och berätta om alla andra ändringar när det gäller kontrolldefinitioner till exempel!). Jag låg, som jag tidigare skrev, sist, tillsammans med mor Stina, så vad som tilldrog sig något längre fram har jag egentligen icke en aning om. Jag träffade visserligen på Pelle och Jösse, men de var något längre framskridna i sin fjärilsvingelöpning. Jag tog dock in på Jösse vid ett tillfälle, när han stannade och läste kartan oroväckande länge. Det kan jag bära med mig inför en eventuell nysatsning detta år (man läser ju idrottspsykologiska pseudoutsagor från höger och vänster om att man ska samla på sig positiva erfarenheter - tänk så många avdankade idrottsledare och aktiva, som åker runt och tjänar pengar på att säga trivialiteter. Bah!). Det finns nog i alla fall resultat av det hela att tillgå någonstans; kanske i denna tidning.

Slutklämmen blir som följer: först ett tack till Kalle och Mona som drog igång detta en gång i Ryd. Utan det skulle vi inte njuta detta ljuvliga. Sedan ett tack till Fredde, som sett till att traditionen fortsatt - med löpning och bastu och glögg. Och till slut ett ord till alla sömntutor och tröga tvivlare i vårt orienteringslag: ta er i kragen 2007 och framgent och kom till en av de viktigaste och roligaste orienteringshändelserna under varje orienteringsår. Nyårsloppet: ja, må det leva!

A

Startpunkt 2006

Som vanligt vid årets början arrangerar ÖOF tillsammans med några klubbar konferensen Startpunkt. Denna gång var det förlagt till Arbetets Museum i Norrköping, och temat var ”Orienteraren i omvärlden”, d.v.s. hur ser media, näringsliv, kommun och samhället i övrigt på orienteringen och vad gör vi för att synas utåt.

Första föredraget hölls av Mats Willner, journalist på Norrköpings Tidningar. Till att börja med fick vi klart för oss O-ringen betydelse för orienteringens profilering utåt. Media har topplistor över medieutrymme för sportevenemang samt för evenemang överhuvudtaget. På den förstnämnda kommer O-ringen på tredje plats, och på den andra på fjärde plats, så man förstår då hur mycket som faktiskt skrivs och sänds om orientering ändå.
I sitt föredrag framhöll han att man alltid ska vara öppen mot media. Kontakta alltid media och skriv om allt, visa att det pågår en verksamhet. Berätta intressanta historier och lyft fram profiler. Allt kommer kanske inte in, men fortsätter man att skicka material så kommer det med förr eller senare. Klubbarnas hemsidor fyller också en viktig funktion här. Många tidningar hänvisar dit när det gäller resultat.

Nästa föredragshållare var ingen mindre än Gunilla Svärd, som skulle tala om vad vi inom orienteringen kan göra för att få uppmärksamhet och stöd.
Hon beskrev sin egen situation som elitlöpare, och hur hon gått tillväga. En sak är klar, man får lägga ner en hel del jobb själv genom att skriva brev, ringa och besöka personligen. Många håller också föredrag samt lägger ut en egen hemsida för att profilera sig.
Hon beskrev sitt samarbete med sponsorer som bl.a. bestod av föredragshållande och besök, samt sitt förhållande till media. Man har inom landslaget mediaträning för att lära sig bemöta media på ett så bra sätt som möjligt.

Före lunch talade Lotta Yttergren, utbildningsledare inom SOFT, om att sätta fokus på alla ledare inom föreningarna. Ledarna är ju en viktig resurs som behövs för ett väl fungerande klubbarbete. Hon talade också om att få orienteringen att växa genom att vara öppna för fler. Avslutningsvis gjorde hon en genomgång av förslaget till SOFT:s verksamhetsplan.

Efter lunch hölls gruppvisa diskussioner. Resultatet av dessa diskussioner skulle noteras och sammanställas för att därefter publiceras på ÖOF:s hemsida, men jag har i skrivande stund inte sett något där ännu.

Sista punkten på programmet var ett historiskt föredrag om platsen vi befann oss på, d.v.s. industrins utveckling i Norrköping. Mycket intressant.

KB

MAIF OL:s yngsta medlem

Måndagen den 10 juli klockan 22.52 blev Anna Korall och Peter Carlsson föräldrar till Noah Korall, Noah vägde 4170 gram och mätte 51cm.

Qvistknäckarredaktionen gratulerar.

Nostalgisk tillbakablick

Fjärde Drapan om Ivar (DM-kavlen 39).

Sämst på "Ivars DM-kavle 39", var förstasträckans andra kontroll, en av banläggaren inritad torpruin. Var det möjligen så att han, liksom SGU Mjölbys storbanläggare Harry Magnusson, ville ha med en slik för att det verkade "fint".

Här blev det emellertid en flopp.

På en äldre karta fanns ett lämpligt torptecken, 1 mm. sydväst första S i Skogstorp. På nya kartan var det borttaget, men Ivar lät Kartverket trycka in det på tävlingssärtrycket.

Torpet hade hetat (eller snarare kallats) "Velingens".

Den äldre kartan.

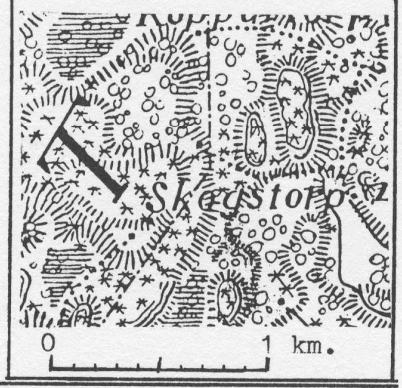

Tävlingskartan med kontrollruinen inritad, samt de två ruinerna norr därom.

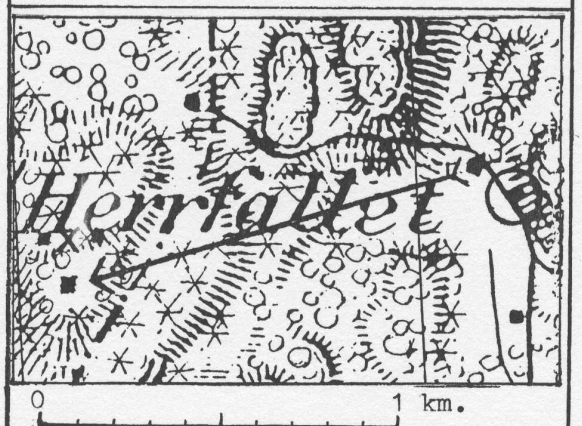

Skalan 1:100 000. Här förstorad.

Uppför sluttningen, 100 meter åt norr, fanns ruinerna efter torpen Lövkullen och "Arvingens" på 60-70 meters avstånd från varandra. Vid en igenväxt inäga, med stengärdesgård i en del kanter, mitt emellan torpen, placerade Ivar kontrollen (se kurvkartan). Som tur var snitslade han 50 meter österut, mot gränsen till.

De flesta löparna hade säkerligen tänkt använda vägkröken norr al i Herrfallet som utgångspunkt för kompassgång mot kontrollen.

Av den vägen finns emellertid inte ett spår, vilket förhållande löparna givetvis borde ha upplysts om. Kompassgång direkt från det de trodde var torpet Herrfallet, blev nu det alternativ de tvingades använda.

Detta, på kartan tydliga, torp, finns inte heller något spår kvar av (det har helt tagits bort och platsen "förvandlats" till gärde), utan det löparna såg var ett torp som är dolt i lutningsstrecken 1,5 mm. (150 meter) åt sydost, på vägens östra sida (i ringen på tävlingskartan). Därifrån utgick de alltså, egentligen, vid sin kompassgång.

Ergo: Utgångspunkten förskjuten 150 meter söderut, kontrollen 100 meter norrut. Felresultat 250 meter.

Kurvkartan över samma område. (Grön och blåtryck saknas.)

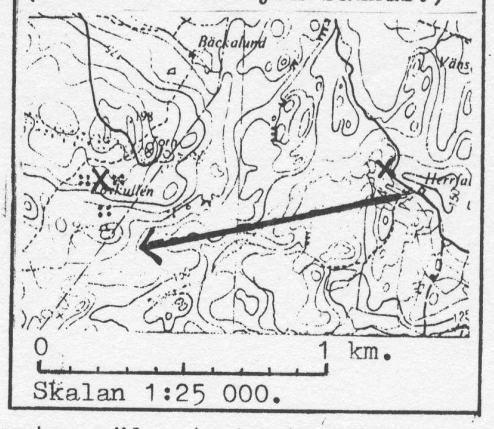

Skalan 1:25 000.

Det var inte lätt att vara orienterare på Ivars banor.

(Fortsättning följer.) **G.K.**

Femte Drapan om Ivar. (DM-kavlen 39.)

Även vid förstasträckans tredje kontroll, Triangelpunkten, hängde skärmen fel. Markeringen fanns ca. 50 meter in på höjden (senare av markägaren eller någon annan bortsprängd), men Ivar placerade kontrollen på bergklacken längst åt söder, omedelbart ovanför branten (vid pilen på den nyare kurvkartan, bild 2). Den var där lätt att hitta, och endast ett fåtal av löparna, som inte hade turen att komma upp direkt på den, torde ha förlorat en eller annan minut på den.

Denna kontroll var ju även tredje sträckans första.

På andra sträckans andra kontroll, Hålebergs Södra Triangelpunkt, placerade banläggaren skärmen på en bergklack 150 meter åt nordnordväst (vid pilen på den nyare kurvkartan, bild 3). Men eftersom löparna kom nordost ifrån, via sänkan mellan triangelpunkterna, hittade de ändå lätt kontrollen. Men några uttryckte förvåning: "Är jag redan framme."

Sträckans tredje kontroll kan även ifrågasättas: "På bergets östra del", löd angivelsen. Där borde också ha stått: "OBS; 75 meter åt öster finns en något lägre, på kartan ej medtagen berghöjd." (Se specialkarta, bild 4.)

Löpare som tog vägen söder om sjön 156,2 kom direkt på skärmen, medan de som kom mera norr ifrån, kunde få problem.

Dessa tre kontroller användes även på kavlens tredje sträcka, och återkom alltså ännu en gång. (Se banorna, bild 1.)

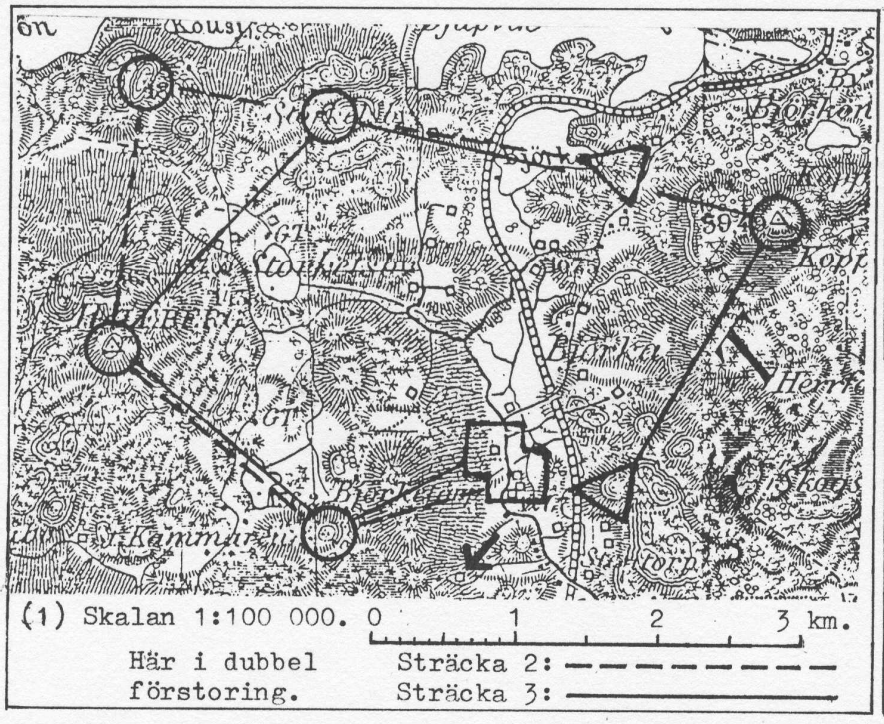

(1) Skalan 1:100 000.

(2)

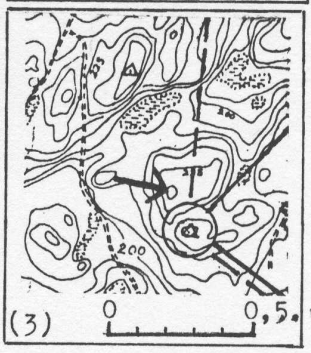

(3)

Tävlingen bjöd på flera klanterier.

Således hade fel gård (vid pilen på bild 1) angivits som mål på slutsträckan. Avståndet mellan gårdarna

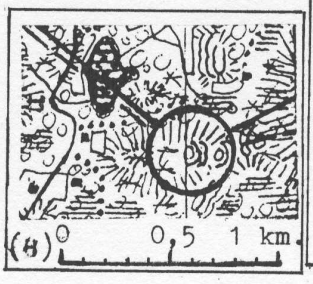

(4)

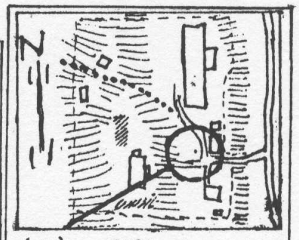

(5) Målet mitt bland husen.

är 900 meter. De första löparna vid sträckans sista kontroll anade dock felet (visste var målet fanns), och gjorde kontrollanterna uppmärksamma på saken. Alla tävlande blev sedan visade till rätt mål.

Kanske hade det felaktiga alternativet varit bäst.

Till det mål som nu användes, fanns inget enhetligt inlöp, utan löparna kom nerrasande ur skogen litet hur som helst, och virrade runt mellan huvudbyggnad, uthus och trädgårdsland. (Se bild 5.)

Och kartans stig söder om gården, kom i verklighetem her ur skogen norr om bebyggelsen, och gjorde förvirringen än värre.

Tävlingen ansågs lyckad och mycket utslagsgivande. G.K.

Skid-O-KM

Jag har aldrig sett skidorientering live. Jag tror inte jag ens har sett en enda snutt på Sportspegeln eller på annat sätt i TV. Jag har bara sett kartor i Skogssport och försökt tänka mig hur det funkar med de olika gröna linjerna, där spåren går fram. Jag har alltid tyckt att det verkar vara en ganska konstruerad idrott; säkert rolig, men lite artificiell. Inte som vanlig orientering, **riktig** orientering höll jag på att skriva, där vägval sker efter hur verkligheten, den som man inte så lätt förändrar, är. Här kan man köra upp ett spår till, och vips har man ett nytt vägval.

Men det finns ju, tänker jag sen, andra, mycket konstruerade idrotter - tja, alla idrotter är konstruerade. Äsch, riktig orientering är ju också konstruerad. Man kan ju, som Mats Strandberg, sportradions stora katastrof, tycka att orientering är det dummaste av alla idrotter, för skogen ska man promenera i.

Nu står jag på mitt livs första skidorientering som åskådare. O, så roligt. Glada åkare som ger sig iväg. Spännande arrangemang på golfbanan; visserligen kallt och blåsigt efter ett tag, men det beror på att jag har fel skor och fel jacka på mej. Jag tror att Pelle vann, för han startade sist och kom först i mål. Jo, då måste det vara så: Pelle vann. Hur det sen gick har jag icke en aning om. Ramon gjorde en praktvurpa strax före mål. Snön yrde. Många hade svårt att målstämpla med valna händer, med brickan i fickan. Somliga tog tid på sig vid kartbytet, medan andra gjorde sitt byte flinkt som om de hade tränat hemma i källaren. Någon kom i mål utan skidor, någon utan Emitbricka. En del hade fart, andra konstaterade att vallningen lämnade mycket övrigt att önska. Det fanns löpare med kartställ, andra med plastficka som flög omkring i blåsten. Tordan och Nisse hade gjort något riktigt fint. Ett skidorienterings-km, ett riktigt!

Jag är mycket glad att jag tog mig ut till golfbaneparkeringen. Jag fick träffa en hel hoper glada människor som hade fått syssla med något riktigt roligt. Det är det ljuvligaste som finns: glada, njutande människor.

Jag lovar, tyst för mig själv, att jag aldrig ska säga något spydigt om skidorientering mera i hela livet. Tyst, för mig själv.

A.

Tankar om då- och nutid

Jag var ute och sprang med lampa häromkvällen. Det är då för ljuvligt när snön ligger halvdjup och det är lagom kallt i luften. Då springer man i skogen och njuter - även om man följer stigarna finns det snö att pulsa i - och man känner sig så stark, så stark. Jag vet ju, att det inte alls kommer att kännas så i vår, för då kommer man att flåsa som vanligt, men utan lite snöpulsning skulle flåsningen vara än värre, antar jag.

Nåväl, när jag sprang förbi det ställe i Fålehagen, som jag numera kallar 'Gustavs sänka', kom jag att tänka på kontrollstämplingar - fråga mig inte varför och varför just där, men jag tänkte på stämplingsmetoder. Och så tänkte jag på min pappa. Det kanske är reprisvarning på det här, men jag dristar mig att skriva på.

När orienteringen började, var det ju mest kyrkor, gårdar och sjöändar som användes till kontrollställen. Jag vet inte riktigt hur man stämplade. Man hade ju oftast bara en eller två, kanske tre, kontroller på en bana, så man hade väl en papperslapp, där några gubbar som satt kontrollanter med anilinpenna eller något sådant skrev ned sitt namn eller sin signatur på pappret, medan löparen andades ut lite, tog farväl och gav sig hän åt nästa sträcka.

Men den typen av stämpling fortsatte ju flera decennier. Alla kontroller var naturligtvis bemannade. Min bild av kontroller är att små gubbar sitter runt en liten sprakande brasa och dricker kaffe från termosar och röker pipa och väntar på löparna, som i den tidens skogar såg kontrollerna på hyfsat långt avstånd - så att de eldade gjorde nog inget. Fast visst har man hört historier om såna som har tagit kontroller genom att lukta sig till dem - röklukt, eller på natten fotogendoft. Och den där om han som kom vilse i dimman och var alldeles säker på att han måste vara nära kontrollen, och så hör han tre korta knackningar, sen tystnad, sen tre knackningar till. Och där var kontrollen; det var en kontrollant som knackat ur pipan.

Men det skulle ju handla om kontrollstämplingar: när man kom till kontrollen, skrev kontrollanten på sin signatur. Med tiden utvecklades detta till att man verkligen stämplade - där kommer verbet. Innan detta hade man bara fått påskrivet. Nu stämplade man - med stämpeldyna och allt. Och så höll man på ytterligare några decennier. Jag tror att jag har varit med om riktiga kontrollanter - det måste ha varit 1961. TGOK. Någonstans - jag vet inte var. Jag minns bara att jag åkte med Harald Danell och att jag sprang till fel kontroll.

Sen kom det revolutionerande: kontrollanterna drogs in och man fick stämpla själv. Då hade man uppfunnit evighetsstämpeln. En liten fyrkantig trästav, 1x1 cm med färgstämpel i änden. Oftast blålila, men ibland röd, ibland grön. Det var den gröna färgen som fällde den orienterare som gnuggade sina stämpelavtryck så att de blev oläsliga; då var det ju inte så svårt att alltid vinna: man tog med sig sin egen stämpel och sprang i lugnt tempo mot mål - lagom för att få en segertid som ingen tyckte var så konstig. Men en gång hade han tagit med sig en grön stämpel, och tävlingsledaren konstaterade att det inte användes några gröna stämplar på den tävlingen. Den orienteraren diskades för all framtid, tror jag.

När det var vått blev det - utan fusk - smetiga stämplar hos alla. Man funderade mycket över hur man skulle göra. Just de åren - -65 - -66 -var min pappa ordförande i MAIF-orienteringen. Han

(Forts. på sidan 10)

(Forts. från sidan 9)
och några andra diskuterade och uppfann en slags klämma med vilken man skulle kunna trycka hål i stämpelkortet. Den såg ut precis som våra vanliga stämplar med piggar, fast den var större, den var av metall och hade hålgörare som mera var av tågkonduktörbiljettklipparstorlek. Men det som ett år senare kom som räddningen var just den sortens stämpel. Om vi inte hade flyttat från Motala våren 1966, hade gänget runt min far alldeles säkert varit de som tog fram de nya stämplarna. MAIF hade blivit rikare, kändare. Tja, så är det. Men stämpla är fortfarande verbet, trots att det inte alls handlar om stämplar. Fast på danska säger man ju 'mangler klip', så där har man tagit ett nytt verb.

Så fortsatte vi, ända tills Emit kom, fast det hette ju på den tiden Regnly, efter den tältfirma som tagit initiativet till att hitta en elektronisk lösning (ja, Nokia började med stövlar...). Och ingen kunde väl tänka sig då, att det skulle komma ett annat, konkurrerarnde systen. Men SportIdent kom, och på den vägen är det. Om det inte hade varit så, att vi på våra styrelsemöten i slutet av -80-talet hade talat om alternativa stämpelsystem, och Lundberg pratat sig varm för 'smarta cards' och vi alla sa, att det får Nisse ta hand om. Men det blev inte så. Det fanns säkert många som talade om liknande lösningar, men vi var med på tåget också denna andra gång. Vi kunde ha lett utvecklingen åt nåt annat håll, kanske. Nu blev det som det blev. Och verbet är fortfarande stämpla, trots att vi inte gör nåt fysiskt avtryck alls, i alla fall inte med SportIdent. Och så som det har blivit med orienteringen och samhället: var skulle vi få tag i små piprökande gubbar, par om par, var och en med sin egen lilla värmande brasa, till de 150 kontroller vi behöver för en vanlig liten tävling?

A (som får acceptera att utvecklingen går framåt - ibland)

Årets resa

Lördagen den 14/10 genomförs Halikko kavlen i skogarna runt Salo, 5 mil öster om ÅBO, Finland. Det är i samma trakt som årets Jukola genomfördes.
Styrelsen och tävlingskommittén har som förslag att MAIF OL skall delta i den kavlen med två lag, 15 personer i varje.
Kavlens upplägg liknar 25 manna med krav på vissa åldersgrupper och krav på att båda könen finns representerade.
Vi åker från Stockholm fredag kväll, tävlar lördag och åker hem på lördag kväll/ natt.
Vi är tillbaka i Motala söndag förmiddag.
Upplägget är att vi åker buss och att klubben står för resa och boende med deltagare för förtäring.
Det blir ju också möjligheter för några supportrar att följa med.

Boka sålunda helgen 13/10 – 15/10 för då åker vi till Finland!!

”Startpunkt”

'Startpunkt' är ju ett begrepp för oss östgötska orienterare. Det var bra länge sedan ÖOF började kalla sina föreningsledarkonferenser i början av varje nytt verksamhetsår för just 'Startpunkt'; själv tycker jag det var ett väl valt namn.

Nu är dessa konferenser inte så stora, långa och välbesökta som för 15 år sedan. Men namnet finns kvar, och jag ser på ÖOF:s hemsida att man diskuterar formerna för kommande konferenser. Någon gång har man ju varit tvungen att ställa in.

Idag fick jag på posten det första numret av det nya orienteringsmagasinet Startpunkt. Tjockt; nästan 100 sidor, A5, som en pocketbok. Jag bläddrar igenom den och läser det mesta - utom de talrika annonserna. Det är en intetsägande förstasida. Men sobert och lättläst är det. Redan där ser man delar av innehållet: Landslaget, Katarina Smith, Thierry Gueorgiou, Nostalgi från Tiomila 1978, Sprint på nationaldagen, krönikor och kolumner. Det är korta artiklar: Smith-intervjun är en A5-sida, fast dessutom är det ett helsidesfotografi. Thierry-artikeln är något längre, men fotona är hela tiden fina. Landslagsintervjuerna är också korta, men här och var kommer små nyheter - som meningarna om att Jenny J. slet bort sin skosula på femdagars förra året och sprang tre kilometer utan sula. Den längsta artikeln handlar om SNO. Den har jag inte läst igenom än.

Nu är det väl tänkt, att Startpunkt ska komma ut med två nummer det första året. Jag tror att man kommer att få lika svårt att få material till tidningen som vi har med QK. Men det är en snygg produkt. Jag kommer säkert att följa utvecklingen, men jag skulle inte förvånas om jag ger upp nästa år.

Alltså: den som vill se ett snyggt magasin, modernt, lite annorlunda jämfört med Skogssport, lättläst, med snygga bilder: köp Startpunkt. Den lär skola säljas på tävlingar under våren, men går också att beställas så att den kommer i brevlådan - så gjorde jag!

Samtidigt fattar väl varje intelligent läsare av detta, att jag uppmanar alla vänner i vår klubb att skriva något för QK. Alla har något att berätta. Alla äger en penna eller en dator. Alla känner redaktören Patrik, som man kan ge eller skicka material till. Annars går det med denna tidning som jag befarar med Startpunkt: ni kommer att få läsa samma reportage om och om igen - Tobbe och Rörby och Lisa och jag kommer att omforma gamla artiklar och berättelser, och Thomas kommer att ha samma vittnesbörd som vanligt ur styrelsens horisont.

Vi har en fin tidning, men den behöver nya pennor också!

A

”Citatet”

Vad är viktigast att träna på som ungdomsorienterare?
”Det är viktigt att träna på allt, men särskilt att springa mycket tävlingar.”
Emil Wingstedt

Hur jag började orientera.

Under hösten 2005, när vi åkte till en tävling bad Anders Hedin , att undertecknad och Leif Hasselström skulle skriva en essä om hur vi började orientera. Leif har redan skrivit sin och den har publicerats i Qvistknäckaren. Här kommer min version.

Redan i 7-8 årsåldern kom jag i kontakt med karta och kompass, då jag började som vargunge i Scoutrörelsen. Detta var 1940 eller 1941 och det var inte fråga om att tävla i orientering, utan det var i första hand att vistas i skogen och hålla reda på sig, så man kom hem igen. Sedan i skolan fick man i hembygdskunskap lära sig om naturen och rita kartor över hembygden och även praktiskt på friluftsdagar gå efter karta. Men min håg stod inte till orientering utan det var friidrotten, som var det stora intresset och i tonåren var vi ett gäng grabbar, som började i KFUM Huskvarna och tränade terränglöpning på våren och friidrottade på sommaren. Vi var så många, att vi anmälde oss att vara med i en friidrottsserie och tävlade mot Jönköpings AIF, IKHP, IK Vista, Gränna AIS, Hovslätts IK och Bankeryds SK. Vi var faktiskt så bra att vi slog alla lagen och vann serien ett år. Jag var sprinter och längdhoppare och sprang ibland även 400 meter. Dock ingen stjärna om man betänker att jag endast som bäst gjort 12.2 på 100 m, 5.80 i längdhopp och 58.7 på 400 m.

1953-1954 gjorde jag värnplikten vid I 12 i Eksjö och utbildades till stormpionjär och här var det mycket orientering. Nästan varje vecka fick vi orientera och det var även mycket nattorientering. Orientering dagtid fick vi starta efter hur vi var placerade i grupperna i plutonen och jag kunde faktiskt läsa karta rätt bra. Placeringen bakom mig i gruppen var en kille som hette Jaremo och han var duktig på att springa och tillsammans var vi nästan oslagbara i plutonen och var alltid i topp på resultatlistan. På kvällsövningarna var det ofta nattorientering och vi sprang gruppvis om fyra man och då var det inte någon direkt tävling. Vi fick först cykla någon mil ut till orienteringsmomentet och sedan cykla hem igen. All orientering skedde på den så kallade backstreckskartan.

Efter ha muckat från lumpen arbetade jag som kontorist på Husqvarna Vapenfabrik några år och där hade de en mångkamp däribland var en gren orientering. Jag var med på på den tävlingen och efter att ha blivit ifattsprungen av en hade vi sällskap runt och på det kom jag två. Även denna tävling gick på backstreckskarta.

1957 flyttade jag till Dalarna och började arbeta, som polis och fortsatte friidrotta. 1958 flyttade jag med min familj Gun och Tommy till Gävle och det var här jag 1960 började så smått att orientera.

Det var nämligen så, att hos polisen i Gävle var det ett 10-tal män, som höll på att orientera i polis-DM och SM och de började komma upp i oldboysklasser och ville föryngra. Därför lade de träningsorienteringar och propagerade bland oss yngre att vara med. Eftersom det var av intresse för polisledningen, att ha poliser, som kunde hantera karta och kompass vid eventuella skallgångar efter försvunna personer, kunde man få ledigt för att deltaga på dessa träningsorienteringar. Träning skedde på de då ganska nya ”Grönsaksbladet” i skala 1:50 000.

Jag blev biten och var med på de flesta träningarna och som examen för året fick vi vara med och deltaga i Gävles korpmästerskap, Polis-DM och Polis-SM. Vid korpmästerskapen blev det en 12:e plats i seniorklassen och på Polis-DM en andraplats. Detta gjorde, att jag fick följa med till Polis-SM, som gick i Ludvika. Van vid grönsaksbladet blev jag chockad, då jag fick en backstreckskarta i handen och började att springa mot en väg –som jag trodde- men det visade sig vara en bäck och efter en del snurrande kom jag runt den 10.3 km långa banan efter 2 .03.30 på en 65:e plats bland ett drygt

100-tal startande och fick ett par strumpor i pris. Efter ytterligare ett års träning med korp och polistävlingar gjorde jag 1962 debut i tävlingssammanhang på Mickelträffen mellan Storvik och Hofors i senior B-klassen med en blygsam placering. Jag provade även på Valbo AIFs 2-milaorientering med blygsam placering efter att ha varit ute i skogen 3.52.17. 1963 sprang Gävlepolisen DM i budkavle i Österfärnebo och vår förstasträckslöpare ramlade mellan sista kontrollen och målet och bröt armen, men han tog sig i mål. Andra sträckan skulle jag springa, som var minst rutinerad, men då kunde inte sistasträckslöparen springa den sträckan utan vi bytte men påföjd att jag fick sista långa sträckan på 12.5 km. Fick gå ut som en av de sista och klarade av banan på två och en halv timma men fick springa in mot mål, då prisutdelningen i stort sett var över, så det var ingen höjdare precis. TC var nästan helt nedplockat.

1964 var jag ensam att tävla för Gävlepolisen och min första seger fick jag i H 21B vid DM, som avgjorde i Hedemora och året därpå gick jag över till Gävle OK. Denna klubb var inte så stark då som idag och jag var med och tampades om att komma med i GOK.s tiomilalag. Vi var tre stycken, som kämpade om sista platsen i laget och efter en bra vår, då jag tävlat i A-klassen fick jag den tionde platsen och fick springa 9:e sträckan. Var lovad, att få springa en dagsträcka, men de löpare, som sprang före mig hade riktigt flyt, så jag fick springa första halvan av banan i mörker och hade då en del problem, men lyckade komma till växling som 35:e lag och sista mannen tappade en plats till 36:a bland 152 startande lag, så jag kan vara nöjd med att få vara med om en så bra placeing. Andra sträckan i laget sprangs av Anders Montelius, som sedan många år tävlar för Boxholms OK.

1966 flyttade jag till Motala och genom Åke Efraimssons och Gunnar Nylanders förtjänst hamnade jag i MAIF, där jag trivts och lagt ned mycket tid med styrelsearbete och ungdomsverksamhet, som jag alltid ansett vara ett av de viktigaste arbetena i en idrottsförening.

Det visade sig rätt omgående, att banläggning i Gästrikland och Dalarna skiljde sig en hel del från Östergötlands och det tog en hel del tid att komma in i den stilen. Men med tiden har det fungerat bra och jag har fått en hel del framgångar på äldre dar, så Ni som läser detta ska veta, att man aldrig skall ge upp. Rätt som det är lossnar det. Lycka till
Ramon Berger

Bowling-KM

Årets bowling-KM hölls 21 januari och vanns av :

Herr	Christer Aén
Dam	Anna Åhrén
Ungdom	Kalle Åhrén

Fredrik Korall försöker att få en Strike

RIKSLÄGRET 2006

Då var det dags igen att skriva här. Denna gång blir det om rikslägret i Idre.
Detta läger är för ungdomar mellan 13-16 år. Östergötland åker varje år i en samlad trupp till Idre.
Detta år var då mitt sista år, så det var dags att utnyttja allt till max.
Så vad gör vi där upp i Idre då?
Jo varje dag tränar vi två teknik pass. Träningarna är på olika platser och olika terränger runt omkring Idrefjäll. En av mina favoriter är fjällorienteringen. Man springer då ett fjäll bredvid städjan. När man springer där kan man se vackra forsande bäckar, renar på mindre än hundra meters avstånd och i vissa sänker kan man hitta snö och eftersom man inte får springa ensam på fjället är det väldigt svårt att inte starta snöbollskrig med den/de man springer med.
När vi är där upp får vi bo i Idres fjällstugor. Fast man kanske inte sover de timmar man igentligen behöver där uppe. Men det är ju läger och då blir det ju lätt så.
På kvällarna få vi ju då underhålla oss själva på bästa sätt, vilket är väldigt lätt. Bor man då grannar med en drös grabbar (som vi gjorde i år) kan det lätt bli så att man tar å bastar på kvällarna tex.
Eftersom vi kanske inte får den sömn vi behöver blir det lätt att man somnar en stund mellan träningspassen.
Under den här veckan är det så att det finns en sak som heter städjan night and day, som går ut på att man är uppdelade i lag och under ett visst antal timmar är man ute i skogen och besöker kontroller, kontrollerna ger olika mycket poäng och i slutet ska man ha så mycket poäng som möjligt. På de flesta kontroller ska man bara stämpla men några av dem är bemannade. På dem ska laget samarbeta på något sätt och lösta det så fort som möjligt. Gör man det kan man få extra poäng.
Eftersom det här är på kvällen och sen fortsätter på morgonen fick vi en ledig eftermiddag där vi fick göra precis vad vi ville. Jag och några till valde att gå till inomhusbadet och bada. Men efter middagen vill vi ut och röra lita på bena igen så vi leta upp ett bra kärr och spelade kärrfotboll. Måste då påpeka att bollen var delvis köpt av Åsa:s vinstpengar som hon vann under en vadslagning, som gick ut på att lista ut vad det skulle bli i matchen Brasilien-Ghana.
På fotbolls matchen vi spela var det tjejerna mot killarna, killarna vann med 12-0, även om vi var förstärkta med närkebor. Vi kanske inte vann fotbolls matchen men vi kan ju säga att vi vann i alla fall tävlingen i att vara skitigast.
Sedan är det ju så att det arrangeras discon för oss ungdomar som är där och tränar. Så på sista kvällen var vi där och dansade galet. När discot var slut var jag svettigare än vad jag är när jag kommer i mål från en 5-dagars etapp. Ni kan ju då gissa hur svettig man var, jag var inte heller den ända som var det. Så då är det väldigt lätt att springa till en utomhuspool. Man hoppar glatt i och svalkar sig även fast man inte får (poolen var stängd på kvällarna) och skiter i vad konsekvenserna blir, de tar man dagen efter. Vilket vi fick göra också, men det var allt värt det.

Sofia Fransson

RESULTATBÖRSEN

Skåne-Mixen, OK Pan Kristianstad 4/3
Propagandaklassen 38 st.
1. Tormestorp/Liköpings VSK 1.47.44
14. Motala AIF OL lag 3 2.15.26
(Per Johansson 2, Sofia Fransson 29, Åsa Axén 14).
18. Motala AIF OL lag 2 2.17.05
(Erik Melén 10, Krister Berger 19, Johan Kjellander 21).
19. Motala AIF OL lag 1 2.17.06
(Fredrik Jönsson 9, Lisa Korall 31, Tord Fransson 13).

HD 16 10 st.
1. OK Pan, Kristianstad 2.29.43
7. Motala AIF OL 3.09.10
(Oskar Höglund 9, Victor Bergstrand 6, Gustav Åhrén 5).

Pan-Våren, OK Pan Kristianstad 5/3
H 35 Lång 8.490 m 4 st.
1. Fredrik Jönsson MAIF OL 1.13.27

Öppen 4 3.660 m 11 st.
1. Johan Melén MAIF OL 47.49

Skid-Ol Krm+Km ,MAIF OL 18/3
Långa banan 10730 m 8 st.
1. Per Johansson MAIF OL 59.09
2. Leif Efraimsson MAIF OL 69.08
4. Fredrik Korall MAIF OL 74.38
5. Peter bergstrand MAIF OL 75.46

Korta banan 4.590 m 11 st.
1. Oskar Höglund MAIF OL 38.49
3. Ramon Berger MAIF OL 44.15
4. Laila Axén MAIF OL 48.37
5. Åsa Axén MAIF OL 49.35
6. Anna Korall MAIF OL 51.18
8. Lisa Korall MAIF OL 62.15
9. Hans Johansson MAIF OL 65.30
10. Jonas Axén MAIF OL 72.24
11. Frida Bergstrand MAIF OL 89.25

SM Sprint, OK Pan Kristianstad 15/4 kval
H 18-1 36 st.
1. Jerker Lysell Rehns BK 10.54
23. Erik Melén MAIF OL 12.47

Öppen 4 1.790 m 19 st.
1. Lars Melén MAIF OL 11.40

Måsenstafetten, OK Måsen 15/4
D 17 17 st.
1. Skogslöparna lag 1 2.58.19
11. Motala AIF OL 4.48.36
(Sofia Fransson 15, Åsa Axén 10, Lisa Korall 10).

H 150 13 st.
1. Tullinge SK lag 2 2.15.40
9. Motala AIF OL 3.10.16
(Leif Efraimsson 9, Tord Fransson 12, Anders Bruhn 6).

H 120 8 st.
1. Tullinge SK lag 1 1.56.02
4. Motala AIF OL lag 2 2.13.45
(Fredrik Jönsson 6, Thomas Svensson 5, Fredrik Korall 4).
7. Motala AIF OL lag 1 2.16.27
(Torbjörn Wrighed 8, Mats R Johansson 3, Per Johansson 2).

Dackefejden, OK Dacke 16/4
H 70 2.560 m 2 st.
1. Karl Åkerman MAIF OL 34.11

Tibrotrippeln, natt, Tibro AIK 21/4
D 16 4.060 m 11 st.
1. Åsa Axén MAIF OL 40.10

Stigtomtakavlen, OK Hällen 21-22/4
H 17 E 69 st.
1. Södertälje-Nykvarn lag 1 6.00.57
Motala AIF OL Ej fullföljt
(Fredrik Jönsson 28, Reto Flückiger 8, Fredrik Korall 48, Mats R Johansson 16, Peter Bergstrand 37, Per Johansson sjuk)

H 200 19 st.
1. Tullinge SK lag 1 2.27.18
18. Motala AIF OL 3.33.35

(Leif Efraimsson 18, Christer Fransson 11, Tord Fransson 18, Torbjörn Wrighed 18).

H 13-18 39 st.
1. Järla IF OK lag 1 1.55.36
4. Motala AIF OL 2.02.06
(Oskar Höglund 10, Victor Bergstrand 2, Gustav Åhrén 6, Erik Melén 7).

Tibrotrippeln, Lånd. Tibro AIK 22/4
H 20 Motion 5.630 m 2 st.
1. Johan Kjellander MAIF OL 65.58

Bauernatta, Jönköpings OK 25/4
H 45 3.500 m 9 st.
1. Christer Fransson MAIF OL 23.51

Tiomila, Närke 29-30/4
HD 13-16 328 st.
1. Stora Tuna IK lag 1 1.57.11
29. Motala AIF OL 2.09.40
(Victor Bergstrand 35, Frida Bergstrand 160, Åsa Axén 45, Gustav Åhrén 44).

Damer 361 st.
1. Nydalens Skiklub lag 1 3.34.01
Motala AIF OL Diskv.
(Sofia Fransson fel bricka, Ulrica Fransson, Lisa Korall 292, Carina B-Svensson 280, Petra Korall 220).

Veteraner 99 st.
1. Mariestad FK lag 1 1.43.13
Motala AIF OL Diskv
(Leif Efraimsson fel bricka, Tord Fransson Ingen dam).

Herrar 336 st.
1. Haldens Skiklub lag 1 10.09.02
160. Motala AIF OL 13.07.29
(Fredrik Jönsson 208, Reto Flückiger 148, Thomas Svensson 226, Peter Bergstrand 223, Johan Hasselström 249, Erik Melén 175, Mats R Johansson 127, Martin Hammarlund 220, Fredrik Korall 212, Per Johansson 88).

TGOK-orienteringen, TGOK 30/4
H 14 4.080 m 9 st.
1. Victor Bergstrand MAIF OL 29.56

Torpafejden, OK 64,Torpa 1/5
H 35 4.010 m 6 st.
1. Per Johansson MAIF OL 29.28

ORIENTERING FÖR
DUMBOMMAR

O-Ringen -

Har inte alls med packningen i en Scania lastbil att göra utan är en flerdagarstävling för både bredd och elit. Man skall springa 5 dagar fast ibland tar det 6. Helst skall man bo i husvagn där man bajsar, borstar tänderna och äter i långa rader tillsammans med kända och okända orienterare. Till O-ringen kommer folk från hela världen för att kunna beklaga sig över arrangemanget. O-ringen är en tävling som tar fram dom klassiska grundestenarna inom orientering - Ensamhet - Självvald väg - Okänd Mark